

פרשת : וירא

הפטרה: ואשה אחת (מלכים ב ד א)

שערי דמעה... עמוד 8



חיפה	ירושלים	בני ברק	
4:19	4:13	4:27	הדלקת נרות שבת :
5:25	5:25	5:26	צאת השבת :
6:00	ר"ת :	4:49:15	שקיעת החמה :

שמו"ת פסוקיה: 147

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

קוצץ קטן הכמות ורצ האיכות לחצק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לחציהם עצמיהם

- מאוצרות ההפטרה (21) – למה דוקא השמן התברך ?** **חצ"ה**
הלומים נוצצים מהפטרת השבוע במיוחד בשבילי
- לקחי הפרשה לשבת (68) – עצות והנהגות מחז"ל הקדושים**
התמימות לעמת המתחכם בתחבולה
- פלפלין מפלפלין – (46)**
בתשובה לשאלה אם גם בפני זקנה שנפטרה, יש להצניע הציצית בביה"ק, משום לעג לרש
- חברים מקשיבים לקולך (20)** **חצ"ה**
למה השתדל אאע"ה להתפלל על הצלת סדום?
- "יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך** מהאדמור
אש להבת שלהבת (39) מקבץ חדושים-רמזים על הגאולה העתידה מקאמרא זצ"ל
- מה-אתבתי תורתך (28)** **חצ"ה**
מיצד ברת אברהם אבינו ע"ה ברית עם ממרא שהוא כנעני? | תענוגו הנדול של בורא עולם

- הכנות נצרכות לשבת קודש (85)**
מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה.
- מעלת תפלת ותיקין (71)**
תפלת ותיקין דוחה ומבטלת כל הקטרוגים
- מעלת למוד הזוהר (76)**
למוד ספר הזוהר מרפא ותקון לחטאים ופשעים
- דרך ארץ קדמה לתורה (19)** **חצ"ה**
מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – המת שמתהלך ברגליו... והאמת
- פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (50)**
תמנא לבא בעי – להכניס הקדשה בלב
- תופינים לשבת קודש (72)**
למה צחקה שרה? ענין בנות לוי, פלאכים לעמת נשמות בני אדם אנשי סדום

הכנות נצרכות לשבת קודש (85) – מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה.

אפילו בשונג. הנקרא בכרכות אופרת (ברך סא): "אמר רב, יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב, שאומר זבובי מות זכאי יש ביני שמן רוקתי", ע"ל. פירוש, כי היצר"ר דומה לזבוב כי הזבוב הוא דבר מאוס ונפסד אין לו קיום ואין דבר שהוא נפסד מהר כמו הזבוב ויש 3 ימים בלבד, ולכך אמר כי היצר הרע שהוא כח התאוה שהוא מתאנה לדברים פחותים, דומה לזבוב ואין דבר מאוס כמו הזבוב, ולכך יצ"ר שבאדם מתאנה לדברים פחותים ומאוסים. וכמו הזבוב הוא לא יותר וישגוע אותך ללא הפסקה בפרט במדת האמת מדתו של יעקב אבינו התפארת הן האמצעי שהוא הדעת והשמתקנא יותר במדה זו, והרי זו החלטה של שבריר שניה אם להקמא שואלים אותך דבר מה, האם תענה על אהרן ללא ישוב הדעת או לא, הרי שזה תלוי בקניית המדה הזו בקניין אמיתי שתקוע בלב. ורק אז היצר לא יצליח להכניס בלבנו ספק (וממירא 240 שהוא עמלק), והקביר הפסוק "ישראל אשר בך אתפאר" כי זה נקרא מעבדך הנאמנים. ותלוננו לעסק בתורתך הקדושה תורת אמת כי יש גם תורה שהיא לא האמת בגון פרוש קסומו ותבדיונאו החדושים שלא בדרך ישראל סבא או המההר דברי תורה במבואות המסנפים). ב"מ ולכן הן המנחה אותנו לבקש תמיד את האמת קבל את האמת ממי שאמרה לא משנה מי הוא. וראה שצריך לזה מתנת הנם מאתו יתברך לבנו לדעת אמתות התורה שלא נטעה ולא נצטרף להוסיף: "ואם טעיתי אתי תלין משונתי" וזה במעט בלתי אפשרי. הלא נפרש תהנה לפניו יתברך, שיוכנו להתרחק מהשקר והקב ויבדוהו, וזה בולל כל סממן שיש בו ריח של שקר וקב וקבון פוליטיקה שהשם יצילנו. ואם תלילה תגיע שמועה לאונך בקול הלוי מאן דאמר שהעני פניו והסית דברים בלפי גדולי ישראל, דע שמחובתך למחות, כי השתיקה היא בהודאה, ונמצאת תומך במה שאין לך קשר כלל, לכן צריך זהירות גדולה ולו רק בשביל עצמך כי לא באנו לתקן את העולם והלואי זאת עצמנו נצליח. וכתב בלקוטי חלכות, יורה דעה, הלכות ראשית הגז ה' ג', וכל המחלוקת נמשך מההתנגדות שנמשך על ידי שלומדים שלא לשמה רק בשביל מוון וקבוד עד שרואים בהתורה רק בחינת השמאל וכו' עד שנעשה להם פה לדבר עתק בנאה על הצדיק אמת ופשרי הדור, שהשם יצילנו. והפנה לאמין להעני פנים ושל אותם חצופים) בגודל הדור מה יעשו ביום פקדה? לאן יברחו? אכן יש מי שמבטיח שהשאל בית מנום [לך] דבר אחר שימיני בחותם, ב"ח ת"ס, ב"ח דא שכינתא עלאה, ב"ח מ"ה מן הקמה, ועלה אתמר (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא פה אדוני, ת"ס דא ישראל דלעילא, דעל שמייה אתקרי יעקב תם, במה דאת אמר (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, ובגין דאיהו דיוקנא דחותם אמת דלעילא, אתמר

אמי ונעי קוללים יקרים ו... ישראל עזין שבאומות ובורא עולם מראה לכל העולם מי הם בניו אהוביו כאריות גברו והשאלה הנשאלת מה אכפת לכל העולם מנקודה קטנטנה במזרח התיכון, מעבר לאינטרסים כאלו ואחרים? התשובה לכך טמונה בכותרת. דבר אחד ברור מעבר לכל ספק מעמיד להם מלך קשה והם מתאחדים שכחו את הקיטוב והפילוג והלב האמיתי לב חי שעומף את כולם באחדות ובאהבה והכלה כמעט אין סופית ובטוחני שזהגורם נחת רוח לפניו יתברך, וזאת האחדות צריך לשמר ולהטמיע בכל יהודי ויהודיה עם ישראל קדושים, אבל כידוע דברי הגאון מוילנה שאמר שכבר בזמנו יש הרבה מאוד ערב רב והם הספחת שצמחה לה בפראות, פרא אדם ויש שרידים גם מבית המנסים לפלג ולחבל וכנגד זה הבאנו כאן כמעט בכל נושא את התרופה לאותם שועלים ועל זה נאמר אל תירא ישראל כי גור אריה והתשובה הפשוטה הנצחת לאותם שועלים מחבלי כרמים העוסקים כל כולם ביצור קטרוגים על עם ישראל גם בזמן מלחמה היא תפילת ותיקין נראה כיצד דוקא תפילה בגין החמה היא בחומה ומגן בפני הפורענות והקטרוגים, למרות שכבר הבאנו בעבר נראה את עוצמת לימוד בספר הזוהר שלמוד בספר הזוהר מרפא ותקון לחטאים ופשעים שאנחנו כה זקוקים לזה דוקא עכשיו. עוד נראה כמה חשוב לעיין בנוף הספר ולא להשען גם על גדולים כדי שלא יסיקו מסקנות שגויות כפי שנראה מעבר לדיון ההלכתי בפלפלין... עוד נראה כיצד יתכן ש"מת מתהלך ברגליו" ונלמד כיצד לנטרל מתעמולות רשע ותכסוסים שפלים על ידי אמונה צרופה בבורא עולם חלק ניכר מוקדש להבנת דברים שהדעת מתקשה לקבלם כגון אברהם אבינו שמוסר נפש ומתפלל על אנשי סדום מכמה זוויות. ועוד... ונקביר כאן מפה שהתחלנו בשבועות האחרונים הזיק באמונה ויראת שמים מלשונות חז"ל שבהקפות ובזכות זה נזכה להיות מוכנים פיאות לשבת קדש בפרט, ולכל השנה בלה והעיקר שלא נתן לשגרה להמעיט ממעלת ההכנה לבבוד שבת קדש, ולו במעט, שידוע שהשבת הקדושה צריכה הכנה כפי"ש "הכינו את אשר וביאו" וזהבנו כאן מעט נרמזים מחז"ל הקדושים שהתרוח לעושה אותם הוא עצום ועושה נחת רוח לקב"ה אשרי חלקו. **הקפה שלישיית יעקב אבינו עליו השלום** – ידוע שהתפארת היא מדת האמת. יעקב איש אמת פיין שפדתו אמת, מפה שאמר הנביא (מכה יזכ) תתן אמת ליעקב, אכל הוסיף באור במלת תם שהיא רוממות על מדת אמת, ורוממות עוד שהוא המכריע, מלשון תיומת שהוא אמצעי בין העליון למיין ולשמאל, וכך ידעת כי מספר יעקב עם ד' אותיות עולה קו"ף, וא"ר עקיבא קו"ף (קדוש) זה הקב"ה (סוד מאה ברכות ודמות דיוקנו של יעקב התקוק בפסא הסבוד) והבן זה. הן האמצעי הדעת, דעת חסרת מאי קניית, דעת קניית מאי חסרת. אוי במה תפלות ותהנות ובקשות צריך לבקש מהשם יתברך שלא יצא חלילה דבר שאינו אמת מפיו

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת חצ"ה

ביה (מיכה ז כ) תתן אמת ליעקב, ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת, דיוקניה חקיקא לעילא ביהוה חותם אמת, ומאן דמשקר בה כאלו אפיל אורייתא לתתא, ושהשם ישמר הראית כיצד בקלות נתן להסתבך בצרות] הדין הוא דכתיב (דניאל ח יב) ותשלך אמת ארצה, ובההוא זמנא נפיל דיוקניה והותמיה לתתא, ונפיל מזליה, ואסתלק ההוא בח מגיה, בההוא זמנא סמא"ל וחיליה דאינון חינון ובעירין ועופין מסאבין רדפין אבתריה, הדין הוא דכתיב (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף. הוזהר הקדוש ויהי דף רלו: תא חנו, יעקב שלימא דאבקהן הוה, כמא דאת אמר (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם וגו' מאי איש תם דאשתכלל מחכמתא דלעילא ומחכמתא דלתתא והיינו דכתיב יושב אהלים, תרין אהלים נינהו. אהל דאיקרי לפניו מן הפרגוד ואהל דאיקרי אחורי הפרגוד וכליל הוה מתרין סטרין, מבתי גואי ומבתי בראי ומאן אוליה ליה ליעקב כולי האי? תא חנו דהא אינון שני(14) דהוה סמיר ונגיו בהדיהו דשם ועבר, שם אוליה ליה חכמתא עלאה דבתי גואי. ועבר אוליה ליה הרשאתא (ס"א חכמתא) תתאה וסימנך (יהושע כ"ד) בעבר הנחך ישבו אבותיכם מעולם. מאי בעבר הנחך? אלא רגא הוא דכל יומיהו דאינון קדמאי לא הוו אוליהן אלא חכמתא תתאה דאתינא מבתי בראי דאיקרי אחורי הפרגוד ובאינון דאחורי הפרגוד הוו מתדבקין והוו מודיעין לון מילין דעתידין למיתי לעלמא ביש או טב וכדון הוו כל אינון דרין עד דאתא ההוא סטרא דקדושא עלאה ואמשיד ליה לאברהם ואודע ליה מלון דרששא דאתמשכאן לעלמא דהוון (מנחום) מבתי גואי ומתמן שאבין כל אינון דאקרון בתי בראי ומתמן מתהוון קצת מילין לא בלא, וסימנך מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה. בשעתא דקרי להיכלא דמלכא, עליה כתיב, (תהלים קמח) קרוב יי' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת. כמה דאוקימנא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, דידע ליהודא שמיא קדישא בצלותיה (ג"א בעלמא) כדקא יאות. ודא פולחנא דמלכא (ג"א דשמא) קדישא (ג"א דשמא). קדישא. בשעה שקורא להיכל המלך, כתוב עליו (תהלים קמח) קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת מה זה באמת?

כמו שבארנו, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, שיודע ליחד את השם הקדוש בתפלתו אמת ליעקב, שיודע ליחד את השם (בעולם) בראוי, וזו עבודתו של (השם) המלך הקדוש. לזכות להיות מעבדיו הנאמנים שעליהם נאמר ישראל אשר בך אתפאר כמ"ש וחליו דף ד: שערי תשובה שער ראשון פרק ו' כי אם אמור יאמר העבד לרבו. כל אשר תאמר אלי אעשה וזלתי דבר אחד. ככר שבר על ארזיו מעליו. ותישר בעיניו ויעשה ונקרא אור וככר היצר מחכה לו שם. ובשער שלישי המדרגה העשירית "אבל האומר בלבבו לפרק מעליו על אוהרה אחת כל עת אשר יתאוה לעבר הוא הנקרא כופר לך" ככר אבד את נאמנותו וזה אומר שצריך לעבד את השם בנאמנות ללא פשרות מבלי להתחסם לדעות האנשים מה נראה להם ומה לא, כי זה סימן א' בשלחן ערוך לא יבוש מפני המלעיגים, לצערנו כיום הרעה הרווחת היא: לא תפרש מן הצבור הנם שהצבור הולך בדרך לא בדיוק סוליה ולא בדיוק בדברי רבותינו כל אחד לפי שיטתיה אם כן מה נקרא לפרש מן הצבור? ואם כן, כיצד תוכל לבקש לעסק בתורת אמת כשאתה נתון לשנויים לפי דעת בני אדם? הרי הוכח ואמלולא. ושים לב היטב שאנחנו מדגישים בבקשה שתהיה כל מנתנו לבקש את האמת לקבל את האמת ממי שאמרה ולא משנה מי הוא ואם כך את עושה, זכאי אתה לבקש מתנת הנם למען דעת אמתות התורה כי הכל עולה בקנה אחד. אבל בדרךנו שהכל תלוי בהכנה יש להיות על המשמר כל הזמן עם עינא פקיהא, להתרחק מכל שקר וכזב והדומה להם, ועוד אנחנו מבקשים שכל פניויתנו יהיו על דבר האמת בזכות תורת האמת תורתו של יעקב אבינו עליו השלום איש האמת שחתום במדת התפארת מדת האמת ולסיים מבקשים ממך השם אלקינו שתענה לבקשותינו ותעשה למען ירושלים עיר האמת ומנחת יצחק המושך בשבוע הבא א"ה... בפרט בזמנינו תדבר שונאינו תחתיו הרבם תבוא בלבם ולא תפל אפלו שערה אחת מראש בנינו ואחינו התילים האהובים.

מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקון סדרה {71} – תפלת ותיקון דוחה ומבטלת כל הקטרוגים

ענת צרה ליעקב זמן מלחמה ותחושה של אי ודאות ולכן הבאנו כאן את אחד המנינים הטובים ביותר, תפלת ותיקון דוחה ומבטלת כל הקטרוגים כתב "קנטרס ותיקון" בהקדמה, שכפי המבואר בספרים הקדושים התפלה כותיקין ממתקת הדינים ומעבירה כל הקטרוגים, והביא בשם ספר צואת הריב"ש שהבעש"ט ז"ע היה מדקדק גדול להתפלל כותיקין. ולפעמים כשהיה עת שלא היה לו מנגן היה מתפלל ביחיד. וז"ל צואת הריב"ש (רבי ישראל בעל שם טוב) "ולכל הפחות יזהר להיות התפלה בין בפינו בין בחרף קדם הגין החקה דהינו ויהיה רב התפלה עד קרוב לקריאת שמע קדם הגין, והחלוק בין קדם הגין בין לאחר הגין כרחוק מנחה ממערב, כי אז עדין יכולים לבטל, וסימנך (והוא כהתן יוצא מהפתו... ואין נסתר מחמתו" אל תקרי מחמתו אלא מחמתו, כלומר כשכבר השמש יצא על הארץ אזי אין נסתר מהדינים הבאים ממלאכי חמה, על כן אל יבא בעיניך דבר זה קמן כי גדול הוא" עכ"ל. בעין זה הביא בספר "בן איש חי" ריש פרשת

פנחס שנה א' בענין עלת תמיד, כי יש מקטרג מתעורר בכל בקר לכלות העולם והשי"ת ברחמיו מגלה כח קדוש שהוא אור החסד בסוד "וישכם אברהם בבקר", וזה סוד ענין התמיד בכל יום להכניע ולכפול כח המקטרג, ע"כ דברי שער הכוונות בקצור. ע"ש ב"בן איש חי. ממילא מוכן כי פעלת התפלה בבוקר היא המבטלת כח הסטרא אחרא שלא תכלה את העולם ח"ו, ויש להקדים בכל האפשר. סיעתא לך בריים אלו איתא בירושלמי(פרק א הלכה א' דף ו.) כל הסומך גאלה לתפלה אין הששן מקטרג עליו כל אותו היום.וב"תנא דבי אליהו זוטא" פרק כ"ב כתוב: "בכל יום ויום מדת הדין מתגברת ומקמרת על ישראל שמשכימין לשוקים... והקב"ה מדבר טוב על ישראל ואומר למדת הדין ישראל משכימין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות...". לכן חובה להשכים בכדי לבטל הקטרוג קנטרס ההשכמה הרב שלום אהרן לופס זצ"ל ועין לקמן אוהרת האדמור מקאמרנא להתפלל בנין המושך בשבוע הבא א"ה...

מנחת יצחק

מעלת למוד הוזהר {76} – למוד ספר הוזהר מרפא ותקון לחטאים ופשעים

אין לך כמו הוזהר שלא רק מרפא הנפש הפצועה אלא גם מתקן חטאים ונותן מרגוע לנפש... כמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבא של למוד ספר הוזהר הקדוש. אחי ורעי, אם כל כך גדולה לשמים שיאו ומעלתו, וכמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבא של למוד ספר הוזהר, ושרש בארץ גועו לשלח רצועים חפשי מן הגלות המר, האידך לא יתלהב לב האדם להעיר און לשמע בלמודים לקבע שעור קבוע בכל יום בזהר הקדוש ובתקונים ושאר ספרי המקובלים וכו'. (יסוד ושרש העבודה שער הניצוץ)שעור קבוע בזהר הקדוש בכל יום. ויתנהג בדרך זה שיראה לסים זוהר ישן וזהר חדש והתקונים בכל שנה, אך אם ילמד סדר הפרשיות של הוזהר הקדוש על סדר השבועות, לא יספיק לפעמים שנים ושלשה שבועות בפרשה אחת, דהינו בפרשיות גדולות. לכן ראוי שיקבע שעור הלמוד בזהר הקדוש ותקונים ג' דפין בכל יום, שיוכל להשלים כל הוזהר ישן וחדש ותקונים בכל שנה, ואחר למוד ג' דפין יקבע למודו בשאר ספרי המקובלים, וילמד ספרי המקובלים על סדר שיוכל עד שייסיים

כל ספרי המקובלים הנמצאים וכו', אך הוזהר הקדוש והתקונים יזהר לסיים בכל שנה כנ"ל, וכזה יתנהג כל ימי חינו. (שם) למוד הוזהר הקדוש בכל יום מרפא ותקון לחטאים ופשעים. וראוי לקבע עצמו ללמוד חמש דפין בזהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכללות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופשעים של הנפש, וכן נתן מרן האר"י תקון לקבע תשובה שייאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום, וכן נתן מורי ורבי דודי הקדוש מוהר"ר צבי. (נתיב מצוותיך, שביל התורה, א' אות ל"א) אמירת זוהר בשבת קדש. ביום השבת יערכנו לפני ד' (ויקרא כה-י). בסוף האדרא רבא איתא דהחבריא קדישא אמרו דרשב"י הוא שבת, ולפי זה אם אומרים דף מהוזהר הקדוש בשבת קדש, זהו שני שבטות שמיד נגאלים, וזה מקרב הנאלה. וכשאומרים דף זוהר הקדוש אף על פי שלא מבינים זהו מסגל לטהרת הנשמה. ומלקט מנחת יצחק המושך בשבוע הבא א"ה...

מנחת יצחק



אל לפניכם ספור ממש אקטואלי לימינו ומזעזע שראים ממנו כמה קל לתעתע בתודעת הצבור ולהפך את הקערה על פיה בשניה אבל... האמת מארץ תצמח... הם השלך באולם בית המשפט. הכל עמדו במקומותיהם בדממה, ממתניים לסימן מכבוד השופט, להתישב על מקומותיהם. הנאשם ישב בראש מרכן, כמו יודע את גור דינו. עורך הדין סקר במבט עצבני קמעה את קבוצת המשפיעים, מנסה לפענח את המתחולל בראשם. לעמיתו, התובע הכללי נראה רגוע לחלוטין ובטוח בתיק התביעה. "כפי תודיע לכל הנוכחים כאן", פתח התובע, כשהוא נושא את עיניו אל הנאשם, "לא תרצח הנו צווי מעשרת הבריות, החשוד היושב לפנינו אינו מכיר בקדשת החיים, ולפי כל הראיות שייצגו בהמשך, רצח בכונה תחלה. אם כן, אני מבקש מחבר המשפיעים להתיחס במלוא החמרה למשפט זה, משום שהענש היחיד המכיר בחק למעשה מסוג זה הנו מות". בזה אחד זה העלו העדים אל הדוכן, ובעודם תחת אזהרה לומר את כל האמת ורק את האמת, מסרו את עדויותיהם, שאט אט סגרו את המעגל והדקו את החבל סביב צוואר הנאשם. כאשר סימו העדים את עדויותיהם, עמד הקטגור וסכם את כתב התביעה המפרט, לאור מכלול העדויות והראיות, ובקש מהמשפיעים שלא להקל בדינו של הנאשם. רשות הדבור נתנה לסגנור: "יודע אני כי כל הראיות מצביעות על מרשי. לכאורה, קו ההגנה לוקה בחסר, ואין אפילו קצה חוט של אליבי. אולם הרשו לי להכריז, כי בעוד

חמש דקות בדיוק תפתח הדלת, והנרצח יכנס בפתח, כך שהמשפט בלו אינו רלוונטי..." הדממה היתה מחלטת. פני כל הנוכחים היו מוסבות אל הדלת, כלם מצפים כי יבוא ההרוג ברגליו. השעון מתקתק דקה ועוד דקה. חלפו כבר חמש דקות. המתח פג, והכל מסבים את פניהם אל הסגנור שנקובה עדינותו. הסגנור שצפה לרגע זה, פתח ואמר: "בהתאם לחקך, אי אפשר להאשים אדם שלא הזכיקה אשמתו במאת האחוזים, מעל לכל ספק. ברגעים אלו ראינו כי איש מבין הנוכחים, ואף לא כבוד השופט והתובע, אינו בטוח באשמתו של מרשי, שכן כלם, ללא יוצא מן הכלל, הסבו את פניהם אל הדלת לראות את הנרצח מגיע. אי לכך, בהתאם לחקך אבקש לזכות את מרשי מכל אשמה... רעש מלא את האולם, הכל היו המומים מהברקתו של הסגנור. השופט נאלץ לדפק בפטישו פעמים מספר עד שחזר לשקט לשרי: "אבקש את המשפיעים לצאת להתיעצות ולחזור עם פסק דינם". לא עבר זמן רב, והנאשמים חזרו אל האולם, ולבקשת השופט קרא הנכבד שבהם את גור הדין: "החשוד מאשם ברצח בכונה תחלה ללא עוררין". הסגנור זנק ממקומו בנשף נחש: "הלא הוכחנו כי איש אינו בטוח באמתות הדבר". אך הלה המשיך את דבריו במתינות: "באותה עת בה הכריז הסגנור כי הנרצח יכנס מבעד לדלת, אכן הסבו הכל את פניהם אל הדלת, כלם מלבד אחד, שכן ידע את האמת כי הנרצח לעולם לא יכנס בדלת זו. היה זה הנאשם עצמו שאשמתו ברורה לו מעבר לכל ספק...!!!" ("שערי הישיבה" גליון 54) **כִּן יִאֲבְדוּ כָל-אוֹבֵדֵי ה' מְלֹאֵי מִנְחָת**

הבית הורה למענה שניה... הנה אברהם אבינו... להנצל מדינה של זהים יאמר בקול הם והשמה... לא היה סעודה לעמיתא קרישא



פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם {50} – להכניס הקדשה בלב



תורה נקרא לשון מורה דרך שהוא מורה ומלמדת לאדם. ואין ר"ל במה שמלמדת החוקים והמשפטים שהרי גם בשלומד סדר קדשים נקרא עוסק בתורה רק במשרו"ל במד' איכה (פתיחה א) המאור שבה מחזיר למוטב. ואור התורה (הוא אנוני ומצלי מן החטא כמ"ש בסוטה כא). וזהו מחזיר למוטב) הוא רק ע"י מיימינים בה שהוא סמא דחיי וחיים ואור הכל א' כמ"ש כי עמד מקור חיים באורך נראה אור. אבל שלא לשמה אינו משיג האור וממילא אינה מורה לו ומחזירתו למוטב ואין ע"ז שם תורה רק הוא בכלל פטמא דאורייתא דא' בירוש' (סוף ברכות) דטבין. ולכך אנו מברכין לעסוק בדברי תורה ולא בתורה

דמאן ספין ומאן רקיע להיות בטוח שיעסוק בה רק עכ"פ הוא דברי תורה ופטמא דאורייתא שאותם הדבורים הם תורה במקום אחר. ודבר זה הוא ג"כ מצוה ומברך אשר קדשנו במצותיו וצונו שמכניס קדושה בלב ככל המצות. והוא נלמד מצווי ודברת בם שדרשו רז"ל ביזמא (יט). ולא בדברים במילים והרי זה מצוה בפ"ע לדבר ד"ת רק ר"ל אפי' דבורים שאינם אלא לאפוקי דברים במילים. ולכך אומרים אח"כ הבער נא זנוי מבקשים על עסק לשמה ע"י ההעברה ומיתוק של דבר" וותדך ויתגבר החשק עד שעי"י נגיע אח"כ למדרגת לומדי תורתך (ולא דברי תורתך) וכמ"ש (פסחים ג:) שמתוך שלא לשמה בא לשמה: צדקת הצדיק נה



תופינים לשבת קודש – למה צחקה שרה? ענין בנות לומ' מלאכים לעמת נשמות בני אדם אנשי סדום



הנהגה נתחבמו חז"ל בבאור ענין הצחוק של שרה וראיתי להביא דברי הרב מהר"ו בשער הפסוקים מתוק מדבש עין ותורה צמאונך. ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה ולאמר לא כי צחקתי: הנה דבר זה מתמיה, כי איך נתיראה להודות שצחקה, ולא נתיראה מלכתחיש דבריו ותברך, ולשקר לומר לא צחקתי כי יראה, ואדרבא זה עון יותר גדול. והענין הוא, כי הנה הקב"ה שנה דברי שרה, מפני שלום בין איש לאשתו, כי הרי היא אמרה ואדוני זקן, והקב"ה אמר שאמרה ואני זקנת. והנה שרה כחשה להשי"ת דרך סתם, ולא פרשה ענין ההכחשה על מה היתה. ואף גם ההכחשה זו, היתה בקרב, ר"ל בינה לבין עצמה כחשאי. ואמנם ההכחשה זו ודאי, שכוונתה היתה על האמת, כי בודאי לא היתה מכחשת שלא צחקה, שהרי ודאי צחקה. אבל היתה מכחשת מ"ש הקב"ה בשמה, שאמרה ואני זקנת, ולא היה כך, כי הרי היא ראתה בעצמה שפרסה גדה, ותורה לימי נעוריה, ולא אמרה אלא ואדוני זקן. אבל לא הוציאה מפיה מה ענין הכחשתה אם הוא להכחיש שלא אמרה אלא ואדוני זקן, או להכחיש שלא צחקה כלל, ולכן כחשה דרך סתם, כדי שיבינו אברהם, שהכחשתה היתה לומר כי לא צחקה כלל. וזהו כאלו היתה אומרת לא צחקתי. וזו"ש, לאמר לא צחקתי, ולא נאמר ותאמר לא צחקתי. ובאר הכתוב טעם הסתרת הכחשתה על מה היה, ואמר, כי יראה מבעלה, לפרש הכחשתה ולומר, כי היא אמרה ואדוני זקן, כי יקפיד בעלה על זה, ולכן כחשה דרך סתם, כדי שיבינו אברהם, שהכחשתה אינה אלא על שלא צחקה כלל. אבל מה שבלבבה לא היה, אלא על מה ששנה הקב"ה ואמר בשמה ואני זקנת, והנה דרך בשר ודם, המשנה דברי אשת חברו, להטיל שלום בינה לבעלה, אם האשה תכחישו בדבריו, ישיב הוא ויאמר האמת בדבריו. כי כונתי היתה לשנות מפני השלום, וכיון שאת מכחישתני, אף אני אנלה חרפתך בפני בעלך, ואודה האמת. אבל השי"ת לא נמל עמה רע על הכחשתה, ולא רצה לפרש כוננתה, ומה שאמרה תחלה ואדוני זקן. אבל עכ"ז הכחשה דרך סתם, ואמר, ויאמר לא כי צחקתי, כאלו יבינו אברהם שלא הכחשה שרה רק בחינת הצחוק בלבד, וכל זה מכלל ענותנותו ית"ש:

ותאמר הבכירה אל הצעירה: ענין בנות לומ', כבר נתבאר למעלה בענין לומ', כי הוא הקלפה היונקת מאחוריה דועיר. ובשנפרד לומ' מעל אברהם, הוציא עמו שתי נשמות קדושות, שנתערבו בהפאו של אדם הראשון. והנה הם, רות המואביה, ונעמה העמונית. והנה נעמה היא מן בינה, הנקראת נעם ה' בגודע. ויש בה אותיות, נעם ה'. ולהיותה מן בינה, אין אחיזה גדולה אל הקלפה בה, ולא היו כלולות בה כ"כ נשמות. אבל רות, היא מן מלכות, עלמא דאתגליא, ולכן נאחזו בה הקלפות במאד מאד וכל הנשמות הקדושות של מלכות בית דוד, עד המשיחית, כלם היו כלולות בה בגודע, וכלם נתערבו בקלפות, ולא נתבררו משם, עד שנתגברה רות, ובה היו כלולות כלם. ולכן רות היא בנימטריא מלוי של שם אדני, שהוא במלכות, והיא בנימטריא תרע"א. וכשתסיר אותיותיו הפשוטות שהם ס"ה, נשארו אותיות המלוי בנימטריא רות, והנה כי בנות לומ', הם רות ונעמה: אע"פ נבאר, ההפרש שיש בין המלאכים, לנשמות בני אדם. דע, כי המלאכים לא נבראו כלל ע"י שום וזוג תחתון גופני דיסוד, אלא ע"י וזוג עליון רוחני, הנקרא נשיון. והנה המלאכים, נגמר ענין תקונם לגמרי, ע"י וזוג דנשיקין, שהוא וזוג רוחני עליון. ואין בו צרך לחזר להביאם ע"י וזוג תחתון הגופני דיסוד. ולכן לא נבראו גופים לנשמות של המלאכים, כי אין הגוף נמשך, אלא מווג תחתון הגופני. ולכן היו המלאכים בלתי גופים, חיים וקיימים לעד, כי נגמר תקונם בווזג עליון רוחני: אבל נשמות בני אדם, עם היות שיש מהם שנבראו מווג נשיון דאוי"א, כמו שיתבאר. עכ"ז, אין תקונם נגמר, אלא ע"י וזוג כנ"ל. ולא עוד, אלא שהצרכו לבא ע"י וזוג תחתון גופני. וזה יורה, שלא הספיק וזוג רוחני להשלימו, והצרך עוד וזוג אחר גופני כדי להוציא. ולכן הכרח להם להתלבש בגופים בעה"י, ולהתקן ע"י מצות ועסק התורה בגודע. ולהיותם מבחינת וזוג גופני, אין קיום לגופים שלהם, להיות חיים וקיימים לעד כמו המלאכים: וז"ס מ"ש רז"ל, אין דבור ודבור יוצא מפי הקב"ה, שאינו נברא ממנו מלאך. והוא ענין ההכל והקול, היוצא מפיו בעת וזוג הנשיקין העליונים בגופו. וזו"ש, (תהלים ל"ג ו') ובריה פיו כל צבאם. ואלו המלאכים נקראים קולות, כנזכר בספר התקונים,

ויעקב נולד מוחל, דקתיב: ויעקב איש תם) בראשית כה.ו. (דתפארת דאקרי קו האמצעי ולקבליה דיעקב דאיהו תליתאי ונטייל תרין חולקין בההוא דאיש ומים משמים ולקבליה יום תליתאי ועל דא דאקרי יעקב... איש תם וישב אהלים. כתב המהר"ל מפראג בנתיבות עולם נתיב התמימות, אמי שהוא תמים ויש לו הקיום הנצחי ואין שולטים בו מתנגדיו וכמו שאמר דוד (תהילים כ"ו) ואני בתמי אלה פדני ותנני. ר"ל באשר הוא הולך בתמו הקב"ה פודה אותו משונאיו אשר לא ישלטו בו, ויתר ע"ז כי השם יתברך מקום אותו עד שהוא נצחי לגמרי וכמו שמוכיח הכתוב השני ואני בתמי תמכת בי ומציבני לפניך לעולם, הרי לך שני דברים שנמצאו בתמים, האחד שהקב"ה פודה אותו מיד שונאיו, ויש לו קיום נצחי עם זה. ואלו שני דברים נרמזים בלשון זה תמים תהיה עם ה' אלקיך, כי באשר הוא עם ה' יוצא מיד אשר רוצים לשלט בו, ובאשר הוא עם ה' בה' אלקים חיים בלכם חיים, הרי שהדבקות בו יתברך גורם לו הקיום מקבל הקיום הנצחי מן השם יתברך וכדכתיב (דברים

ד') ואתם הדבקים הנצחי. ומי שמכין בהקמה זבין שאלו שני דברים היו ביעקב כי יעקב לא מת והיה צורתו חקוקה בכסא הכבוד עם השם יתברך, והיה יוצא מכל המתנגדים שלא שלטו עליו עד שעולה על הכל ומגיע עד כסא הכבוד, ולפיכך היה מתאבק עם המלאך כאשר היה מתנגד לו עד שהיה האבק מגיע עד כסא הכבוד כמו שדרשו ז"ל (הלין צ"א), ויתברך בסמוך. וכל זה בשביל שהיה יעקב איש תם וסימן לזה כי תם הפך מן מת, כי מי שיש בו מדרת התמימות שאינו יוצא חוץ מתמימותו ואינו מתחכם בתחבולה כלל ולפיכך בעל המדה הזאת אינו סר מן הש"י, כי כל מי שהוא מתחכם ויוצא בהקמתו חוץ לתמימות מה שהוא בעצמו דבר זה הסרה מן השם יתברך כאשר יוצא בתחבולות הקמתו, וזה בודאי הסרה מן הש"י. וכל זמן שהאדם הראשון היה תמים היה חי ולא מקבל מיתה וע"י הנחש שהוא ערום קבל המיתה מזה: ועל התחכמות מעין אלו נאמר חכמות... בהוין תרנה (משלי א ב) המושך בשבוע הבא אי"ה...

מנחת יצחק



ולנהיג תפילין תוך הד"א של מת, היינו מי שהיה חייב במלות אלו צעה שהיה בחיים, ואחר מיתתו נעשה חפשי מן מלות אלו, הוי לועג לרש, אבל אשה וקטן שפטורים בחייהם, אין זה לועג לרש. הרי שמעתיך בשם המהריט"ל להקל גם בקטן, וזה ללא כהאר"י והבאה"ט שהעתיקו בשמו, ובעקבותם הפמ"ג והמ"ב, דעכ"פ לגבי קטן יש להחמיר, וצ"ע. ובשועות יעקב אר"ח סי' ע"א סק"ו, מביא: "בחידושי מהריט"ל צפ"א איזה נקד כתב, דהא לאסור לקרות וכו' אבל אשה וקטן שפטורים מן הק"ש בחייהם, אין זה לועג לרש". ומקשה עליו, "ובש"ס בצרכות 77 י"ח, בזה דהקשה בש"ס מוח ומשפירו אין וכו', ומאי קושיא, הא מתני' וברייתא דינא קמ"ל, ונ"מ למשמר מה אשה ללא שיד לועג לרש", והוא ממש כדקדוקם של החו"י והל"ח. וע"פ דסקיל וטרי ליישב הקושיא על המהריט"ל, אך לבסוף מסיק: "ועכ"פ סתמא דסוגיא נראה ללא כדעת מהריט"ל, ותימא לי מאין יאל לו דבר חדש כזה, ובעל מ"ל לה' אבל, הביא דבריו בקצרה, וגוף הספר אינו כעת תח"י לעינינו צו". עכ"פ עולה מדברי הישועות יעקב, שגם הוא נוקט בזיטת מהריט"ל לקולא בין דקטן בין באשה, וכפמ"ג הג"ל, אלא שגראה ללעג הישועות יעקב עלמו ללא כמו שמביא מהמהריט"ל, שהרי תמה מ'אין יאל לו דבר חדש כזה. שיטת המהריט"ל כמו שנדפס לפניו בחידושו לז"מ ו' ואמנם דבריהם מופלאים ממש, דבשפשי אחרי דברי מהריט"ל צ"ע במקורם, מלאחי, דלכא"ו דבריו ללא כמר ודלא כמר, וכאשר אעתיק צ"ע את דבריו כלשונם, כמו שהוא לפניו בחידושו לז"מ (בדפוסים הישנים בסוף ש"ת מהריט"ל, ובזמניו נדמ"ח ע"י מכוון אהבת שלום, ירוסלים תשס"ב, עמ' ל"ב) וז"ל: "עוד נסתפקתי מה שאסרו ז"ל להתפלל בתוך הד"א של קבר, אם הוא קבר של ילד קטן וכו', מי אמרינן זיל בחר טעמא, טעמא מאי אמור רבנן אסור להתפלל, משום לועג לרש חרף עושהו, שגראה כמלעגו על המת, שהוא מתפלל, והמת אינו יכול להתפלל, וא"כ היינו דוקא בגדול, שהיה יכול להתפלל ולקרות בתורה, אבל קטן, דלפילו כשהיה בחיים לא היה מתפלל ולא קורא בתורה, א"כ לא שיד לועג לרש, ויהא מותר, או ללמא לא פלוג רבנן, ללא תתנו דבריהם לשיעורין". והגה בהעמדת דלדי הספק לא מזכיר המהריט"ל אשה, ולכא"ו דמסבדרא בלאה מטעם "לא פלוג", גם אשה בכלל ודווקא לומר גבדי זכר כלל צב"ג אמרו "לא פלוג", וכאשר אמנם מתבאר כן מהמשך דבריו, כמ"ס להלן בצוה"י. ו' ותבז המהריט"ל: "וגראה לומר לאסור, דלפילו יהא טעמא נמי שיד גבי קטן, ואולי שיד טפי לועג לרש, שאמר הקטן, הגה זה לועג עליו שלא געתי לטעותיו, שאילו געתי לטעותיו, הייתי קורא ושונה ומתפלל, נמצא לשיד טפי לועג לרש", וזה טעם לאסור רק לגבי קטן. ח' ממשיך המהריט"ל וכותב: "ועוד, מי יודע רוח האדם, אם כבוד לאיזה מהסיבות כנודע אכל דורש הקטן היה, היא של אדם גדול בשנים, ובה גלגול לאיזה מהסיבות כנודע אכל דורש רשומות כבוד גלגול. נמצא שפיר האוי טעמא". סבדר לאסור בכל אופן, משום "לא פלוג" ט' ומוסיף המהריט"ל לאמץ את האיסור ללועג לרש" גם צב"ג שאינו צד חייב מלוח. וכותב: "ועוד מטעמא דכתיבנא, ללא פלוג רבנן, וכל מיילי דרבנן לא נתנו לשיעורין, תדע, דהא הוא עובדא לאמר בגמ' ודברות סס'א חזייה דהוה לביש זינית צביה"ק. א"ל, לדייה, ללא לימרו למחר באין אלכינו, ועכשו מחרפין אותנו, וכתב, מי יודע אם אותן קבוצות שהיה מהלך היו קטנים או נשים הפטורים מן הציצית. ועכ"פ סתם ואמר דרך כלל צביה"ק, לומר בכל הקבוצות אסור, ל"ש איש, ל"ש אשה, ל"ש קטן". מוכיח בזה המהריט"ל מלשון הגמ', דבנידו"ד לא אמרינן זיל בחר טעמא, אלא נקטינן בכלל ללא פלוג רבנן. וכאן זכר המהריט"ל צב"ג אשה דגם אשה כדכתיב מוקשיית הקטן לרש". וע"פ דסקיל וטרי עוד צבור דבאשה, מוחזק הדקדוק מוקשיית הקטן בצרכות סס, ומסייס: "ול"כ עכ"פ ולהתקשה פשוט הוא לו לכל גוויי שיד לועג לרש, הן באיש והן באשה בכל ענין, ועכ"פ איפשט ספיקו של המל"מ". הפ"ת והישועות יעקב: בשם מהריט"ל להקל הו' ועיין בפ"ת יו"ד סס"ו סק"א, שכותב: "ע"י נחשו" המהריט"ל בחידושו לפי איזהו נקד ל"ב, שכתב, דהא לאסור לקרות

בשבתה לשתלה אם גם צפני זקנה שנפטרה, יש להצניע הציצית, האלויות, משום לעג לרש. 'לועג לרש' צפני קבר אשה וקטן א' כבר נסתפק בנידו"ד המל"מ צפ"ג משמחות ה"ט, וכתב: "אם אסור להתפלל בתוך ד' אמות של קבר קטן או קבר אשה, עיין בתשובות מהריט"ל, בחידושו לפרק איזהו נקד, 77 י"ב, י"ג, י"ד, והגה המל"מ (המסנה למלך) לא העתיק דברי מהריט"ל, רק הראה מקום לדבריו, אך לא הביא את המהריט"ל הכריע דבר, וגם המל"מ בעלמו, בחר שלא להכריע בפסק, וצ"ע. ואמנם צ"ע סוף סי' כ"ג, מביא: "כתב סו"ס תשובות ר"ט אהלו, דלפילו אין עם אלא קבר קטן, שיד לועג לרש, דשמא הוא נשמה של אדם גדול. הגה הביא מדבריו רק לענין קבר קטן, ולע"ק למה לא העתיק מדבריו עם גם לגבי אשה? ואולי דס"ל לה"י דמוזה נלמוד גם לאשה. וע"ע בצב"ר היטב סי' מ"ה סק"א, שכתב כעין דברי הא"ר. ו' ואולם בפמ"ג מעתיק דברי הא"ר, וכותב: "ומשמע קבר אשה דבחייה ג"כ פטורה, ליכא לועג לרש, ולחוש לגלגול זכר, כולי האי לא חיישינן". וכנראה שלמד כן מדברי הא"ר שהכריע לחומרא רק גבי קבר קטן. וע"פ צמ"ב סק"ה, שכתב גם כע"ז. דקדוקו של ה'חות יאיר' מסוגיא דברכות "ח א' ג' ובשפשי בזה, מלאחי להארוך בעל 'חות יאיר' בספרו מקור חיים אר"ח סי' ע"א אות ז', שגם הוא נסתפק במל"מ לענין קטן, ואלו דבריו: "לכא"ו היה נראה לאם המת קטן פחות מכן י"ג, שמעולם לא נתחייב במלוא, לית לן ביה משום לועג לרש, אבל א"כ קשה במה דקאמר בש"ס ר"פ מי שמחו, ומשפירו אין, אבל מהלך בבית הקברות לא, והתייא לא יהלך אדם בבית הקברות וכו', והר"ל לתרץ, דקמ"ל מוח ומשפירו אע"פ שהוא פחות מכן י"ג וכלומר, משא"כ לילך צביה"ק, כיון שיש עם גם גדולים, אסור מלד גדולים, ומשפירו יש ברייתא, דלפי" קטן וואע"פ שאין זה קושיא כולי האי ודיהיינו שיש ללחות דקדוק זה על דברי הגמ' ל"ל דהמקשה דקדק ומשפירו אין, מהלך צביה"ק לא, ר"ל, אע"פ שיש עם גדולים וקטנים דסו"ס הול"כ צ' הדינים, אע"פ שיש מקום לרבותא דין ומשפירו וכן הציצית לפרשנותו כנראה כוונתו, דבחיובו תוך ה' אמות לר"ל כולו בעלם שחלוק דין צביה"ק, אף שצביה"ק נמי איתא להאי דינא ללא יהלך, כשהוא בתוך ד' אמותיו ומ"מ י"ל דאין להקל, ד"ל כ"ש דהוי לועג לרש דמת לפני שזכה לה, וק"ל, עמ"ש ר"ס מ"ה". ועכ"פ לע"ק שלא הזכיר נמי אשה צבדי קטן, דקדוקו מסוגיא דברכות. ויל"ד ממסקנתו לגבי קטן ד"י"ל כ"ש דהוי לועג לרש, דמת לפני שזכה לה, משמע דוקא קטן, שהיה עומד לזכות בזה, משא"כ באשה שכלל לא היתה עומדת לזכות בזה, אין לחוש. הכרעת הא"ל"ח לחומרא בין באיש בין באשה ה' והגה כדקדוקו של החו"י כתב גם הא"ל"ח בחידושו בצרכות י"ח א', רק שהוא הוסיף לדקדק כן גם לענין אשה, ע"פ שכתב: "ואמנם לפמ"ש לעיל 77 ג' ע"ב וכו' שהבאתי דברי המל"מ צפ"ג מיובל ה"ט, שנסתפק אם שיד לועג לרש במת קטן או אשה. ואמנם לפי דעתי בקטן ודאי שיד לועג לרש, דמה בכך שהיה עתה קטן, הלא אם היה חי, מגיע לכלל תורה ומצוות, ועתה שמת דקטנתו לא זכה כלל לה", ולכא"ו דבריו אלו ממש כעין לשון החו"י בצמ"ס דבריו לענין קטן, ד"י"ל כ"ש דהוי לועג לרש, דמת קודם שזכה לה. וממשיך הא"ל"ח וכותב: "אבל הספק אם שיד לועג לרש צפני אשה שמתה, יש מקום להסתפק, ואמנם יש להוכיח דגם באשה שיד לועג לרש, דל"כ נסתר קושית המקשה כאן, דביה"ק עם מקום קבוצת אנשים ונשים, שיד לועג לרש משום האנשים, אבל משנתנו וברייתא דמשמר, דליירי במת, לכך תני מוח ומשפירו, דשיד גם באשה, אבל צאינו מוח וכל משפירו, שאין האיסור רק משום לועג לרש, לא שיד באשה, אבל צאינו דגם באשה שיד לועג לרש". וע"פ דסקיל וטרי עוד צבור דבאשה, מוחזק הדקדוק מוקשיית הקטן בצרכות סס, ומסייס: "ול"כ עכ"פ ולהתקשה פשוט הוא לו לכל גוויי שיד לועג לרש, הן באיש והן באשה בכל ענין, ועכ"פ איפשט ספיקו של המל"מ". הפ"ת והישועות יעקב: בשם מהריט"ל להקל הו' ועיין בפ"ת יו"ד סס"ו סק"א, שכותב: "ע"י נחשו" המהריט"ל בחידושו לפי איזהו נקד ל"ב, שכתב, דהא לאסור לקרות

דברי תורה לסעודה שלישית פנדר יעקב אבינו

ולפי" הפמ"ג והפ"ת שפסקו הדיון להקל, בהסתמך ע"ד המהריט"ז, שלכאור לא היה לפנייהם אלא העתקה, כמו שמצוה להדיח בפמ"ג שמיצא רק מה שראה בח"ר, וכן הפ"ת שאולי היה לפניו רק תחילת דבריו. וגם הישועות יעקב הג"ל, שתמה על הקולא של המהריט"ז, זה מפני שלא ראה בזוהר שעה, שמשקנת המהריט"ז לאיסור, וכאשר בעל ישועות יעקב בעלמנו מסיים פס: 'וגוף הספר אינו כעת תחת ידי לעיניו זו תמיהה האחרונים על הפוסקים שלכאורה לא ראו דברי המהריט"ז יאלו שו"ר זכה"ח סי' כ"ג סק"ג, שכתב: 'ועי' פתח הדביר סי' מ"ה אות ג', שכתב לגם מהריט"ז כתב דיג באשה משום לועג לרש, אלא דלא"ר לא הביא כל דברי מהריט"ז וגם להפמ"ג לומר היפך מהריט"ז, יעו"ש". וכע"ז ראה גם בשד"ח, אסיפת דינים, מערכת אבילות, אות קי"ג, שכתב לתמוה מטעם זה גם על הפ"ת הג"ל, ע"ש. גם בזכרת פרץ (למרו הגר"י קנייבסקי ז"ל, פ' תרומה) כתב: 'אמנם נראה ודאי, שלא היה לפני הפמ"ג ספר מהריט"ז ז"ל, ולא ראה אלא מה שהביא הא"ר בשמו, דבהריט"ז ז"ל בחיזושי פ' איזוה נשך, מצוהר במסקנתו, לאסר גם על קברי נשים". וכן אמנם נקט לאיסור בס' גשר החיים ח"א פ"ה אות ז' ע"ש יצ"ו שו"ר זש"ת פתח שדך (מהגרש"ד מונק ז"ל, אורח ח"א סי' ד'), שהרחיב

קצת הדיבור אודות דברי הפמ"ג והמ"ג שדך בעקבותיו, וכתב צמ"ז: 'והיאך נחלקו על הסדרה שהיתה נראית בעיני מהריט"ז, וכלי ספק, שאילו ראו הפמ"ג והמ"ג דבריו בשלימות, לא כתבו מה שכתבו... ולא כתבו צמ"ז אלא מפני שאדוננו בעל מ"ב, הוא גבדל דמאריה סייעיה, ואנחנו נמשכים אחריו בזוהר, אבל בדבר זה לית ביה ספיקא, לאילו ראה דברי מהריט"ז, אה הדך ביה, והכי קיי"ל לדינא בלי פקוק כלל, דשייד לועג לרש לזיוות אף באשה, וכסתומת כל הפוסקים, כנלענ"ד". אמנם שוב הוסיף צ"פ פתח שדך' פס: 'אחרי שכתבתי כל זאת, ראיתי בספר 'לקט יוסף' לתלמידו ומשמשו של מהר"א, בעל תרומת הדשן, בח"א בהל' אלוות, עמ' י"א, שכתב והורה שאין אריך להסיר ט"ק כשהולך עם המטה של אשה, משום דאזינה חייבת לזלוות... וכמה גדול כוחו של רבותיו הפמ"ג והמ"ג כחכם עדיף מנביא, דאיתמר משמיה דגבדל רבה כוותיה... מיהו לענין דינא, הלכה למעשה, נלענ"ד ללכתחילה יס להורות לחומר, דמסתומת כל הפוסקים, מוכח דס"ל ללא פלוג רבנו אף באשה, ועוד כי בל"מ (ברכות דף ג' ע"ב, דף י"ח ע"א) דקדק מפלפלו, דאף באשה אסור מדינא דגמרא... מיהו אי איכא אתרא דנהגו לקולא, נלענ"ד ללא מחינו בהו, כיון דהפמ"ג יהיב בה טעמא, ואיתמר והלקט יוסף' משמיה דמהר"א כוותיה".



חברים מקשיבים לקולך {20} – למה השתדל אא"ה להתפלל על הצלת סדום?



עליהם לבונה הנ"ל, ואף שלא פעל אא"ה בתפלתו, להציל את סדום, אב"ל הועילה תפלתו להצלת לוט ובנותיו ויורש בית דוד שהיה עתיד לצאת מהם, שזה היה עקר הרצון והמבוק בתפלתו. ובזה יתבאר מאמה"ב שהתפלל אא"ה הללה לך מעשית בדבר הזה, להמית צדיק עם רשע, ר"ל שאם יאבד לוט ואנשי סדום הרשעים, יאבד עמכם גם נשמת משיח והשתלשלות זרע בית דוד הצדיקים, וז"ש ו'ל הללה לך מעשית בדבר הזה, לא הוא ולא ביוצא בו, ועוד, דרשו ו'ל הלילה לך לעוה"ב והבל עולה לבונה אחת. שהתפלל אא"ה על הצלת סדום בלה, בשביל נשמת משיח. שהיה כלול בהם וז"ש לא הוא ולא ביוצא בו, שלא להמית את לוט וגם את כל האמה בלה, והבל בשביל השתלשלות מלכות בית דוד שהיה צריך להיות כמותו ונסתר מפני הקטרוג בנ"ל, וז"ש הלילה לך לעוה"ב דימות המשיח נקראים בלשון הו"ב עוה"ב, וכמ"ש ו'ל אין בין עוה"ב לעוה"ב אלא שעבוד מלכות והבונה על ימות המשיח (ועד"ו בכ"מ בש"ס) ואם לא יהיה נצול השתלשלות משיח, א"כ עוה"ב מנין להם לישראל? ובזה היה מקום הצלת זכות על הצלתם, והנה ידוע שהצלה העתידה יהיה רק בזכות למוד התוה"ק, וכמ"ש האוהחיה"ק שעי"ב נתארף הגלות האחרון כ"ב שנים, מפני שהצלה העתידה יהיה ע"י משרע"ה, ואין משה רבנו ע"ה רוצה לנאל בשלגים מן התורה, ורק ע"י התוה"ק יהיו ישראל נגאלים, וכל קיומם בימי גלותם הוא רק בכח התוה"ק, ואמר"ויל בפדרש שאמר הקב"ה לאא"ה לברר לבניו או בגלויות או בגיהנם, ובחר בגלויות כדי שיצילו מדינה של גיהנם, ובזה יבאר דברי המדרש הנ"ל המכסה אני מאברכם וגו' – מתן תורה גלית לו, גיהנם גלית וכו' ר"ל דע"י שגלית לו גיהנם בחר בגלויות לבניו, וגלית לו מ"ת, שבכח התוה"ק יוכלו להתקיים כל זמן היותם בגלות, ובזכות זה יצילו בעתיד, ולמעט זה מברך לגלות לו דינה של סדום, כדי שיתפלל להציל את לוט ונשמת משיח בנ"ל.

בששון ובשמחה בגיל וברצון התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק א"ה בפניות הנלמדות והתפרסמות אב"ל באן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחק כטפח מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו ויתברך "חדש פנשר וגורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת צור עזרמים חי החיים אשר בידו נפש חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, אשריה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוק, גלעיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד לימינו והנה כתב רבינו יואל טייטלבוים זצ"ל והיה האדמו"ר המייסד של חסידות סאטמר בדבריו יואל וירא הסבר נפלא על למה השתדל אא"ה להתפלל על הצלת סדום? ולבאר, הדקדוקים הנ"ל בענין סדום ומה שהשתדל אא"ה להתפלל על הצלתם, אפ"ל דמסר נפשיה בשביל השתלשלות מלכות בית דוד ונשמת משיח שהיה עתיד לצאת מלוט שהיה בתוכו, וע"ד שאמה"ב אל תצר את מוצא יובבני עמוז פתיב אל תצורם, ונצולו בללות האמה בשביל ב' פירות טובות, שהיה עתיד הקב"ה להוציא מהם כאמרו"ל, והנה לכאורה היה אפשר לבלות כל האמה, ולהציל רק אותו הירש והענף אשר בו שרש ישי ונשמת משיח, ומאחר ויתברך לא ימנע הבלת בשום דבר, ומדוע היה הצורך להציל את כלם? ובארנו במקו"א מפני שענין השתלשלות משיח וסוד הגאולה היה כמותו ונסתר, ולא נתן להתגלות מפני חשש הקטרוג, ולמעט זה היה צורך שיהיה הצלתו בדרך נסתר, ונצולו כל האמה עד שהוציא הקב"ה מהם שרש משיח, והכל למעט שלא ירגישו בהם המקטרגים ולא יתגברו בקטרוגם למנע הדבר, ובנדאי ישנם עוד טעמים, כמוסים מאתנו, וכמו"ב ע"ד השתדל אא"ה להתפלל על הצלת סדום בלו, בשביל נשמת משיח והשתלשלות מלכות בית דוד שהיה ממון בקרבם, ולמעט זה גלה הקב"ה לאא"ה מה שעתיד לעשות בסדום, כדי שיתפלל



מהאדמו"ר מקאמרא זצ"ל (39) – רמזים על הגאולה העתידה



לליעזר בן שרה רבי"ז טוב אשר האיר עינינו בצוורו נלך עד ביאת יו"ט ואחרי תלמידיו הקדושים מסמכים מן הקדוש הזה הסמוך מאמה"ה שילוני הנביא ואם נהיה לך אחי על תריכות דפונים שהכרח לי מלך המנגד להפיר פתח שחני נסמו משלטה גדולי עולם ואין צי פחד משום פגע ונגע פי פתי רב ועלום פלריה פתוח והכרח לי לכתב בן ומדגו אותי לכך זכות ואני מסמו דביעי למנו רבי"ז או שלישי ודי צוה הכרח והכרח לא יגנה"ו ומעתה, יש להתחוק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הנה בימים טרופים אלו, אנחנו נצבים מול אתגר המלחמה, ויש לקחת זאת בחשבון. וכן יש לנצל ההזדמנות פז זאת להתאמץ ולהתקרב אל ה' ויתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" ויהי געורנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... רמזים על הגאולה העתידה על סאה המזלג: מהיכל הכרחה מאמך שבו הכרזתלכות קלמוסו מסביר צטוב טעם את כל "הענינים" שמנו בצוואות הסטות הספיתו ושמעו ושמעו נפשכם ובאמת כל הפרשה של נשואי יצחק עם רבקה מרמות על גאולה עתידה שיהיה הנהגה בגבורת יצחק ויהיה כל היהודים בבחינות עמרת בעלה והוליים יהיה כהנים ואו לא יהיה חלק לרשעים ביחוד הזה וזהו לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אותן שהיו נכנעין ליצור הרע אין להם חלק ביחוד הזה כי אל ארצי תלך אם כי אין כאן ספק וקליפות גנה כי בודאי אל ארצי ואל מולדתי תלך ארצי ארץ החיים מולדתי ישראל עם הקודש המולדין רצון ואור בכל עת והעבד המשיביל שואל אולי לא תאבה האשה דהיינו שעדיין לא הגיע עת רצון וגאולה שיהיה היחוד הקדוש הזה

הנה תהלות לאל עליון ובה אותנו ה' ויתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפירתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוציא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים בקשיית מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"מ קאמרא בעל "היכל הברכה ויאוצר החיים" ועוד... האדמו"ר מקאמרא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופך אור חדש ומצחצח והדושים שלא שמעתם אין ביאורים נפלאים מויות שונות המשללבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לישנו הנהג ואתהב ישראל ללא גבול, לישנות של עידוד ותמיכה, הקלה רף ולפוף נפשות פצוועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרצוע לנפשו וכו"ש מי שברך בא בוסדס של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שבן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ויתברך בו ויתברך. ואלו מה ספסב צהקלמה "קחו ספסי והספעעעו צו וצמסכי פי לך נבדלתי סתפעטע על ידי הסכמה זאת צעולם על פי דרכי מן אור צבעת הימים אמון מפלל אמון מכסה רבנו הקדוש אור המאיר אור עינינו שכלל בן

ההשב אשיב את בנך אל הארץ דהיינו שיהיה הנהגה ויחוד אף בגלות בגבורת יצחק מדת הדין תקשה ואז יהיה דוחקא בתר דוחקא ויסורים מרורים ואז על ידו יהיה הנאולה ולא יצטרך אריכות הגלות כל כך כי כשיהיה דוחקא בתר דוחקא ממחר פורקנא כי כשיתרבו הצרה יתרבו הלככות ויעשו תשובה וזהו שאלת העבד הנאמן שיתנהג גם עוה"ז על ידי מדת הדין הקשה ואז יבוא קץ משיח במהרה. ויאמר אליו אב הרחמן השמר לך פן תשב את בני שמת חלילה חלילה שיהיה הנאולה על ידי מדת הדין הקשה כי עוה"ז צריכין לחסדים ולהנהגות חסדים וזהו הבקשה יהיה אלהי השמים הוא ישלח מלאכו אליהו הנביא וישבו ישראל בתשובה ואז יהיה הנאולה והנהגה והיחוד במדת יצחק ואם לא תאבה האשה שעדיין לא נתברר המ"נ והתשוקה לאל אמת באמת אז ונקית האי עבד.

הנאמן תנקה עצמך ויהיה היחוד בגלות על ידו השתא בשלוחו משבעתי שבע ביום הללתיך הנקראת זאת תשפיע שפע אדמת קודש רק את בני המיעוט והקטנות של בני לא תשב שמה ובמסורה דין לא השב את הנהגות מדת הדין הקשה לישראל בגלות תשב אנוש עד דכ"א כשישראל יעשו תשובה עד אלה כ"ד במספר ימיו פשוטה לקבל שב"ם כמעט אתרו"ג ערבי"ה לולב הדס במספר השנה דהיינו שישבו בתשובה באמת על ידי הנהגות חסדים ואהבה ואז בעבור דוד אל תשב פני משיחך ועתה קומה יהוה אלהים לנוחך אתה וארון עווד כהניך יהוה אלהים ילבושו תשועת וחסידך ישמחו בטוב יהוה אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך דהיינו שיהיה הנאולה בבחינת חסד חסדי דוד הנאמנים בפני משיח יאיר כאור שבעת הימים ואז יהיה הנהגה של יהוה אלהים כמעט יהוה הוא האלהים שאנו אומרין ביוה"כ והבן זה :

מה־אהבתי תורתך {28} – איך זה שאהב אאע"ה להצדיק אנשי סדום?

הארץ בקיטר הכבשן, אמנם יקשה לכאורה על דברי התוס', דהנה בגמ' (ברכות כ"ו ע"ב) דרשו שאברהם תקן תפלת שחרית, שנאמר וישכם אברהם בבקר אל־המקום אשר־עמד שם, ואין עמידה אלא תפלה, וכו', הרי מבאר שזאת התפלה היתה תפלת שחרית, וא"כ איך כתבו התוס' שהיה לו להקדים להתפלל בלילה? ומדלא השכים לתפלתו בלילה ילפינן מנה דת"ח לא יצא יחידי בלילה, הרי לא היה אפשר להקדימה בלילה, דאין זמנה של תפלת שחרית כ"א אחר שהאיר היום, ולכאורה היה אפשר לתרין דאולי האי מ"ד במס' חלין דילין מהאי קרא דת"ח לא יצא יחידי בלילה, לא ס"ל כר"י ב"ר חנינא דתפלות אבות תקנום, ויסבר דתפלות כנגד תמידין תקנום, ולא מיורי האי קרא בתפלת שחרית כלל, ושפיר ילפינן מהא דת"ח לא יצא יחידי בלילה כדברי התוס', אמנם באמת א"א לומר כן, דהרי מסקנת הגמ' שם לעולם אימא לך, תפלות אבות תקנום ואסמכוהו רבנן אקרובנות וכו' עיי"ש, ונראה ממסקנת הגמ' דהלכתא כרבי"ה דאברהם תקן תפלת שחרית, וילויף לה מהאי קרא וישכם אברהם בבקר וגו', ונקטינן כדברי שנייהם דאבות תקנום ונס כנגד תמידין תקנום. וכן נראה מדברי הרמב"ם ז"ל שסתם כדברי שנייהם דבה' תפלה (פ"א ה"ה) כתב תקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות וכו' תפלה שהוא כנגד תמיד של שחר היא הנקראת תפלת שחרית וכו', ובהל' מלכים (פ"ט) כתב הרמב"ם ז"ל בא אברהם וכו' והתפלל תפלת שחרית, ויצחק הוסיף תפלה אחרת לפנות היום וכו' עיי"ש, ועוד דאפי' לריב"ל דס"ל כנגד תמידין תקנוהו אנשי כנה"ג, מ"מ אולי גם הוא ס"ל דאע"ה חדש תפלת שחרית, וילפינן לה מהאי קרא וישכם אברהם בבקר וגו', אלא דלא נתקנה לדורות כ"א כנגד תמידין, עכ"פ נראה לדברי הכל דפסוק זה וישכם אברהם בבקר מיורי בתפלת שחרית, א"כ הדרך קושיא לדוכתיה איך כתבו התוס' ז"ל דהיה לו להתפלל בלילה, ואיך ילפינן מהאי קרא דת"ח לא יצא יחידי בלילה, מדלא השכים בתפלתו בעוד לילה, הרי אין זמנה של תפלה זו כ"א אחר שיאיר היום. דברי יואל וירא

וירא אליו ד' באלני ממרא וגו', א. במדרש תנחומא ילמדנו רבנו כמה ברכות מתפלל אדם בכל יום, כך שנו רבותינו בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה, ולמה שמונה עשרה א"ר שמואל ב"ר יצחק כנגד י"ח פעמים שהאבות כתובין בתורה וכו', ואם יאמר לך אדם הרי י"ח הן, שכתבתי אלקי אברהם אביך ואלקי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה וגו', אמר לו אין זה מן המנין, שאין יעקב זמנה עמהם עכ"ד המדרש, ראוי להבין קשור השאלה והתשובה אל הפסוק וירא אליו ד'. ב. במדר' פר' מ"ע, ס"ט השפט כל הארץ לא יעשה משפט א"ר לוי אם עולם אתה מבקש אין דין, ואם דין אתה מבקש לית עולם, את תפיס הכלא בתרין ראשין, בעי עלמא ובעי דינא וכו', א"ל הקבי"ה אברהם אהבת צדק ותשנא רשע, אהבת לצדק את בריותי, ותשנא רשע מאנת לחיבון, על כן משחד אלקים אלקיך שמן ששון מחברך, ועד אצלך י' דורות, ומפלגם לא דברתי עם אהר מהם אלא עמד, ויאמר ד' אל אברהם לך עבד המדרש, וכבר היה דברינו בזה לעיל בפ' לך, דלכאורה צ"ב מהו כל השבח הזה לאאע"ה, מה שאהב להצדיק אנשי סדום, ודברי הפתוב מנהג את הפצדיק רשע, כמ"ש משלי (י"ז מ"ו) מצדיק רשע וגו' תועבת ה' גם שניהם. ג. נקדים עוד מ"ש התוס' חלין (דף צ"א ע"ב) על מה דילפינן בגמ' שם שלא יצא ת"ח יחידי בלילה, מדכתוב וישכם אברהם בבקר וגו', וכתבו התוס' דילפינן מקרא דסדום, שהלך להתפלל על הפיכת סדום שהיתה בבקר, והיה לו להקדים להתפלל בלילה, אלא שלא רצה לצאת יחידי בלילה, והלך יחידי להתפלל עליהם ולא רצה שיהא שום אדם עמו בשעת התפלה, אי נמי שלא היה שום אדם רשאי לראות בהפיכת סדום וכו' עכ"ל התוס', וכבר הערנו בדברינו לעיל פ' לך, מה דקשיא בדברי התוס' אלו, ולא נחור על הראשונות כ"א בשביל דבר שנתחדש בה, דהנה מה שכתבו התוס' שהיה לו להקדים להתפלל בלילה, מובן בפשטות, דברי עיי"ש שלא הקדים אחר את השעה, וכמ"ש וישכם אברהם בבקר וגו' וישקף על פני סדום וגו' וירא והנה עלה קיטר

מה־אהבתי תורתך {28} – כיצד פרת אברהם אבינו ע"ה ברית עם ממרא שהוא כנעני?

כנ"ל ואז וישתחו לאפיו השתחואה הוא המשכה שממשיך המשכה לבחינת ארציות והבן: קיים אברהם אבינו ע"ה את כל התורה עד שלא ניתנה. כי אורייתא מחכמה נפקא. וחכמה נקרא נקודה ושם כל התורה מלוכש ומעוטף בנקודה אחד ולכן היא נעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה מאחר שכל התורה כלולה בנקודה אחד ולכן נאמר (שמות כ', א') וידבר אלקים את כל הדברים האלה ודרשו ז"ל שאמר כל התורה כולה בדבור אחד שאמר כל התורה כמו שהיא בנקודה עליונה שנקרא חכמה שהוא הי' של שם הוי"ה ב"ה אך מי יוכל להשיג כל התורה בנקודה אחד לכן אמרו ישראל (שמות כ', מ"ז) דבר אתה עמנו ונשמעה שישתלשל ויבוא אל הדעת שהוא בחינת משה וזהו (שם מ"ט, י"ט) משה דיבר והאלקים יענו בקול שנשתלשל וירד לבחינת קול שהוא המשכה ו' של שם הוי"ה ב"ה שהחכמה ירד אל הבינה ומשם לבחינת קול ואז יוכלו ישראל להשיג ואברהם אבינו ע"ה היה מרכבה לבחינה זו שהיא הנקודה עליונה הי' של שם הוי"ה ב"ה והשיג כל התורה כמו שהיא בנקודה עליונה ולכן כתיב וירא אליו הי' סתם ולא כתיב אל אברהם כי היה מרכבה אל החכמה העליונה כנ"ל והוא נעלמה מעיני כל הי' וכן אברהם אבינו ע"ה לעולם שהוא נסתר ונעלם מאד ולכן אינו יכול להקרא בשם כי בא למקום נעלם מאור. ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם אלא באברהם כי הוא היה קיום העולם שהוא היה מרכבה לבחינת חכמה כנ"ל וכתוב (תהלים קי"ד, כ"ד) כולם בתכמה עשית הי' בהכמה יסד ארץ שהחכמה היא חיות כל העולמות ולכן תולדות השמים והארץ ראשי תיבות תהו כי עד אברהם אבינו היה העולם

וירא אליו הי' באלני ממרא והוא ישב פתחי האהל פתח היום, וישא עיניו וירא והנה שלשה וגו' וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה. כתב בזוהר הקדוש מאן נינהו שלשה אנשים אברהם יצחק ויעקב. הנה נודע שהתורה הקדושה צריכה להיות בכל אדם ובכל זמן כי היא נצחית אך האמת הוא שהבורא ב"ה נמצא בכל אחד מישראל ואפילו ברשע היותר גדול ובבעל עבירה היותר גדול הי' והראיה שלכל רשע באים לו הרהורי תשובה בכל יום וזהו מתראה אליו השם יתברך וכשהוא הולך בזה שהוא מגביה שכלו אז הוא מתחיל לומר מתי יגיע מעשי למעשי אבותי כי האבות הן הן המרכבה ומה הוא מרכבה כתב בתקונינו הסוס מפל לרוכב ואין הרוכב מפל לסוס שילך הסוס למקום שירצה וינהיג אותו לנהר ולמקומות מטונפים רק שהולך למקום שרצון הרוכב לילך שם וכשאדם הוא מרכבה לשמו הגדול אינו הולך רק למקום שהשם יתברך רוצה שאינו עושה רק רצון השם יתברך ולא רצון היצר הרע: והוא יירא אליו הי' כתב סתם ולא כתב אל אברהם כי קאי על כל אחד מישראל שמתראה אליו השם יתברך דהיינו אפילו רשע גדול הי' מתראה אליו השם יתברך דהיינו הרהורי תשובה שבאים לו כנ"ל והוא יושב פתח האהל פירוש שזה פותחים לו פתח כחוס היום כשבא לו התלהבות הרהורי תשובה. וישא עיניו פירוש כשמגביה השכל שלו וירא והנה שלשה אנשים אברהם יצחק ויעקב רצה לומר שהוא מדריגת האבות שהיו מרכבה לשמו הגדול. וירא וירץ לקראתם שאומר מתי יגיע מעשי למעשי אבותי ורוצה להגיע גם כן למדריגה זו להיות מרכבה אליו יתברך שילך רק למקום שהוא יתברך רוצה. מפתח האהל מאותו פתח שפתחו לו

